

TÝDENÍK

www.republikani.com
www.repmladez.com

REPUBLIKA

ČERVEN 2003

ČÍSLO 24/ROČNÍK XIV

5,90 Kč

Trestní oznámení

Republikáni MS, Masarykova 31, 602 00 BRNO

Městské státní zastupitelství
Nábřeží Edvarda Beneše 3
PRAHA 1
118 00

Věc: Informace o skutečnostech, které nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin.

Dne 4.6.2003. v 22 hodin 27 minut ve vysílání České televize 1. program v pořadu Události pronesl ing. Jaroslav Palas, ministr zemědělství ČR - Ministerstvo zemědělství ČR Těšnov 17 117 05 PRAHA 1, tato slova: "Kampeličkáři vytunelovali kampeličky a dostali náhradu."

Tím se, s největší pravděpodobností, dopustil ing. Jaroslav Palas trestných činů: Pomluvy, krivého obvinění a hanobení skupiny obyvatel. V Brně dne 14. 6. 2003
Předsednictvo RMS

Kdež sú Boží bojovníci?

"Promiňte, můžu si vás prohlédnout, v životě jsem ještě žádného euroskeptika neviděl..." otočil se ke mně přednášející pan politolog eurofil na jistém semináři jistého občanského sdružení napodporu manipulace veřejnosti přednadházejícím referendem.

Bohužel, euroskeptické hlasy do "českých" médií a na veřejnost prakticky neprošly, a vládní nedemokratická euroagitační kampaň stála každého z nás nemalou peněz. Je proto neuvěřitelné, kolik neziskových organizací se našlo, aby opět za naše či cizí, a často i za své(!) prostředky iniciativně přiložily polínko v podobě nějaké té "veřejně prospěšné propagandistické show" místo aby podporovaly rozpoutání demokratické diskuze nad možnými variantami. (Předložili nám vážení politikové například přehled možností spolupráce v rámci Visegrádské čtyřky nebo Evropského sdružení volného obchodu EFTA?) Ještě nepochopitelnější však zůstává, jak zoufale málo jich pochopilo, jak nečistá hra se tu s námi hraje, a odvážilo se jít úzkou cestou a proti proudu...

Že podnikatelé, zaměstnanci, umělci i "revoluční"

svobodomyšlní studenti byli lacině opiti rohlíkem čtyř imperialistických pseudosvobod a vizí pokroku a blahobytu budíž. Ptám se však: Kam zalezl celý slavný "hlídací pes demokracie", totiž neziskový sektor? Nevadí mu jednosměrka do nedemokratické EU se zákazem couvání, o níž i sám Günter Verheugen říká: "Kdyby se EU u nás ucházela o členství, museli bychom ji odmítnout, ve věci demokracie by propadla!"? Anebo pošel již úplně, dřív než se naučil pořádně štekát, či snad byl zkorumpován mrzkým eurem, a věrně čeká na kýženou kost z polozechlého eurozajíce v nepřehlédném europytli?

V evidentní krizi se nachází zejména ekologické hnutí, které bylo obvykle aktivním předvojem občanské společnosti. Ano, jistě, řeší své nemalé existenční potíže, na druhé straně však naprosto nepochopilo základní principy trvale udržitelného života zejména onen zásadní, že bez skutečné demokracie nebude ekologie. Topí se v řešení lokálních ekosharváték či parciálních ekoproblémů, a už se těší na "přísné evropské ekonomie". Pořádnou ekologii prý totiž nelze bez důkladné

globalizace pardon, integrace prosazovat...

A co "obrozená" Strana zelených? Nabízí nějakou udržitelnější alternativu, než glajchšalt / izolace? Bohužel ne, jelikož nemoc šílených eurofilů masově postihla i ji. Zdá se, že je plná fanatických eurokratů, kteří jako jeden muž řičí a tleskají: Není jiné volby, tedy kupředu levá, soudruzi, s nadnárodní EU na věčné časy, a nikdy jinak! (Díky Bohu za jejich "nepřítele občanské společnosti číslo jedna" skeptického Klause!)

I v případě, že referendum skončí zářezem dobře (rozuměj odmítnutím rozpustit se v EU), jedno je jisté. Náš i evropský neziskový sektor totálně a fatálně selhal, a koncept občanské společnosti v podmínkách materialistickoegoistického kapitalismu se zřejmě neosvědčil. Masa dychtících zpitomělých konzumentů s úsměvem diota spolehlivě následuje své instinkty, ovládané cukrem a bičem, respektive šrajtoflí a živočišným strachem z války či terorismu. Vivat eurománie! Sledujte obraz EU na svých billboardech, a rychle si vsaďte na dvanáctihvězdičkové ANO!

Podle mnoha indicií není dnešní Evropa, podkopávající

cí své vlastní základní pilíře kulturu křesťanské etiky a demokracie, kritické myšlení a zodpovědnou svobodou jednotlivce zdaleka v rozkvětu, nýbrž naopak zřejmě nezadržitelně spěje pod mariánskou vlajkou k neslavnému totalitnímu úpadku. Co na tom, že za naši suverenitu bojovali a umírali naši otcové, dědové, pradědové... Národní státy jsou starožitnost, vzkazuje globalistický vizionář Havel. A vysmátý americký multimilionář tvrdí: Přijde nová revoluce, a po ní nový středověk. Co vlastně víme o skutečném zákulisí dějin?

Smutně a nelehce se mi piší tyto řádky. Je už pozdě, smráká se, brzy asi nastane temno a objeví se opět známé hvězdy (zajisté pěticipé). Doufám, že ještě stihnou přečíst aspoň kousek Švejka; špetka lidského nadhledu jistě přijde vhod...

ing. Jaroslav Malý
Poznámka redakce: I když již všichni víme, že referendum padlo tak, jak jeho vyhlásovatelé doufali, i když se ozývají hlasy, že v případě Polska i Slovenska byl výsledek tak podivný, že vypadal jako zfalšovaný, v České republice o tom není třeba ani pochybovat.

Proč ????

Proč se lidé tak vztekali a někteří chtěli dát někomu přes hubu, když se ukázalo, že Hypermarket ČESKÝ SEN je Potěmkinova vesnice sestavená studenty FAMU. Důvěřivý český člověk vyrazil do ČESKÉHO SNU za superlevným nákupem a potom jenom tiše zíral na papírové kulisy. Iluze i reklama byly dokonalé, do Letňan dorazily stovky občanů, kteří potom nadávali na studenty FAMU a vůbec je nezajímalo, že se stali protagonisty absolventského filmu. Je podivné, že v tomto státě se lidé ještě něčemu takovému diví. Podobně ČESKÉ SNU máme denně na talíři, v televizi i

v novinách. Místo kulis prodejních hal koukáme na tváře nepostradatelných politiků, na skvělé perspektivy v EU a na prezidenta, kterého nám závidí celý svět. To, že za těmito kulisami je devastace a výprodej hospodářství, lezení do zadku mocným sousedům, neustálé zvyšování důchodového věku a "transformace ekonomiky", nikomu nevadí. Lidé při volbách dají zase svoje hlasy těm samým a navíc strčí hlavu do "Unionistické ohlávky" a ztratí rozhodně víc, než několik litrů benzínu a tři hodinky času při návštěvě ČESKÉHO SNU.

Michael Straka

Vzbourí se rolníci? Mezi zemědělci bují nejruznější fámy

Kabinet premiéra Špidly ztrácí body na venkově. Ustál sice výsledky kodaňského summitu, protože nasliboval zemědělcům dorovnání podpor z rozpočtu, ale tím, že tyto ani další sliby neplní, důvěra je pryč. Sedláci, kteří utrhli v posledních měsících mnoho ran osudu, propadají pesimismu.

"Povodně v srpnu mi odplavily půdu z třetiny pozemků, pak mi vymrzla pětina ozimů, na které jsem si vzal půjčku a do jara jsem nedostal ani korunu slíbených podpor. Těžko to ustojím", řekl V. Benda, který soukromě hospodář v Polabí.

Nálada na venkově se radikalizuje. Nejvíce to vře na Chrudimsku, Semilsku, Tachovsku, Pardubicku a Břeclavsku. Tam všude, ale i na mnoha jiných místech se už chystají konkrétní protesty. (Pozn. redakce: Doufáme, že nezůstane jen u planých slibů.) Příčina protestů je ve financích.

Ministerstvo se vymlouvá, že nemůže zatím peníze přidělovat, čeká, co řekne ministerstvo financí. Zemědělství navíc chybí přesná čísla od Výz-

kumného ústavu zemědělské ekonomiky. "Od těchto údajů se má odvíjet další hospodářský rok. Státem placený výzkumný ústav nebyl zatím schopen loňské údaje zveřejnit.

Mezi zemědělci bují nejruznější fámy. "Kdo ví, jestli někdo nezakázal ústavu zveřejnit fakta, která mohou být horší, než se čeká," řekl J. Veleba, předseda svazu zemědělských podnikatelů. "Vláda má možná obavy, že by špatné výsledky mohly ohrozit výsledek referenda o vstupu země do EU", dodal.

Sedláky nazlobila i střední obava ministra Jana Palase, aby nepokoje nebyly namířeny proti EU.

Zlobí je i snaha některých politiků vnutit lidem představu, že zemědělci jen natahují ruku. "Proč takoví kritici neřeknou, že se zemědělcům nedostává ani toho, co bylo podepsáno na kodaňském summitu," upozornil Hlaváček.

V České republice se prohlubuje podle farmářů sociální nespravedlnost. "Reálná mzda v zemědělství je třináct procent pod úroveň roku 1990, kdežto průměr republiky je již o pětinu vyšší," vypočítal Jirovský. "Nedobry jsme ještě ani korunu z tří miliard, které byly slíbeny na úhradu ztrát, přičemž oficiální odhady hovoří až o sedmi miliardách korun. Není vůbec jasné, jestli už od příštího roku dosáhneme na podporu," uzavřel Hlaváček. R.Š.

Zmanipulovaná veřejnost řekla ano, aniž věděla čemu

Je rozhodnuto a od roku 2004, tedy za několik měsíců budeme členy Evropské unie. To však neznamená, že plnoprávními

Referendum skončilo přesně tak, jak se dalo očekávat.

Při nižší volební účasti stačila pouhá třetina všech občanů rozhodnout neodvolatelně za všechny. Přitom nejzajímavějším faktem je, že ani ta třetina, která hlasovala pro, nevěděla takřka nic o Evropské unii. Podlehla vábení plakátů s uzlem na kapesníku a heroům vydávajícím se tu za vídeňské důchodce, tu za portugalské rybáře. Těmto lidem však nic vytykat nemůžeme, vždy jsou to lidé, kteří chtějí být klamáni a lidé, kteří by právě tak nadšeně, jako pro unii, hlasovali i pro přistoupení ke Svazu sovětských socialistických republik, zvláště s ohledem na svoji komunistickou minulost. Když se podíváme na to, kdo dnes patří například mezi největší podnikatele nebo nejznámější politiky, nemůžeme se divit zjištění, že mezi nejhorlivější příznivce Evropské unie patří právě komunisté. Vsadil bych se, že Grebeníček, Ransdorf a Rujbrová hlasovali pro vstup do unie v očekávání tučných provizí z obchodů a především poslanceckých křesel v Evropském parlamentu, kam je senilní voličské stádo KSČM určitě dopraví. Těm, kteří hlasovali pro, vůbec nevadí ani v letočce jejich oblíbenců. Václav Klaus, díky hlasu komunistů prezident, nejprve v roce 1994 podával příhlášku do EU a prohlašoval, že do ní musíme vstoupit dříve než v roce 2000. Poté obrátila a přes noc se z něho stal falešný euroskeptik, který měl svým televizním vystupováním odebrat hlasy Republikánům. To se také povedlo a proto mohl již v roce 2002 přeladit na inu notečku a verbovat do Evropské unie a přesvědčovat občany, aby řekli ano.

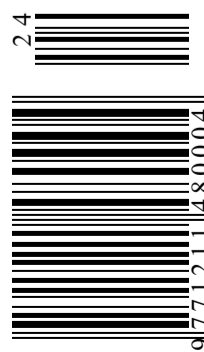
Mrzí mne však ta polovina našich spoluobčanů, kteří zůstali doma, zda u televize, u vody nebo na zahrádce je úplně jedno. Důležitý není ani povzdech, že na jednom hlasu nezáleží, že si vládnoucí garnitura stejně výsledky zfalšuje. Hlasy poloviny obyvatel České republiky chyběly již při volbách do krajů a následně při parlamentních volbách 2002. Kolik nářků jsem však od té doby slyšel na jejich výsledek. Výsledek voleb odpovídá přesně ochotě jednotlivce a jeho aktivitě. Pokud je to pasivní mouchy snězte si mě nemůžeme se divit a následně si stěžovat na nepříznivý osud. Byl bych velmi rád, aby se taspičí polovina alespoň v příštím roce pro-

budila.

Je rozhodnuto a od roku 2004, tedy za několik měsíců budeme členy Evropské unie. To však neznamená, že plnoprávními. Budeme takovými Osiss (Východňáry), jak přezdívali západní Němci svým soukmenovcům, kteří měli tu smůlu a žili v bývalé Německé demokratické republice. Západňákům jejich nadšení pro sjednocení také příliš dlouho nevydrželo a dnes jim hořkne povinnost pravidelně přispívat na neschopné Východňáry. Do stejné situace se velmi brzy dostanou i naši noví kolegové z původní evropské patnáctky. Budou na nás také muset přispívat a pokud dosud nezazili socialismus, velmi rychle jim nová země ukáže zač je toho loket. Ale nejen s ohledem na socialistická rezidua. Pokud se napříště rozhodnou třeba Francouzi stávkovat, může se jim také stát, že na jejich místa nastoupí stávkokazi z nových zemí. To bude jistě důvod pro rozvoj vřelých sousedských vztahů. Dalším přínosem bude naprosto příslušnost vrchnosti a ochota udávat svoje sousedy. I když ne hned budeme moci tyto vymoženosti vyvážet. Nejsme a dlouho nebudeme plnohodnotnými členy, ale bude nás svazovat množství omezujících nařízení. Nebudeme moci například volně pracovat v zemích unie a budeme podléhat mnoha dalším omezením, která z nás učiní občany druhého řádu.

Těch více než 22 procent vlastenců však nemusí zoufat. Nic není ztraceno. V Evropské unii je mnoho zemí, jejichž vlastenci se vstupem svých zemí také nesouhlasili. Nyní mají však možnost působit proti unii zevnitř. Důležité je, aby se z EU nestal Evropský stát, ale aby se EU přeměnila na Evropu svobodných a suverénních národních států. A k tomu nejlépe poslouží Evropský parlament. Vyzývám všechny vlastence, aby v příštím roce nezůstávali doma jako tento víkend, ale dosadili do Evropského parlamentu takové zástupce, kteří se nejen domluví, ale především budou ochotni a schopni po boku JeanMarie Le Pena, Charlese de Gaula a dalších důsledně hájit naše národní zájmy, zabránit vytvoření jednotného evropského státu a vybudovat Evropu národů.

PhDr. Miroslav Sládek
předseda RMS

Přestože již bylo v referendu rozhodnuto, není vůbec nutné vzdávat boj proti tomuto byrokratickému a protinárodnímu molochu. Můžeme a musíme jej ve spolupráci s ostatními vlastenci rozložit zevnitř

Republika ročník V. č. 35 z 5.9.1994 - Úvodník Rozhodné ne vstupu do evropské unie

Vzpětí po vzniku městských států ve starověkém Řecku následovala zcela přirozená snaha o jejich propojení a spolupráci. Nejprve především z důvodů společné obrany a ochrany obchodu. Nelze se divit, že spolčování provází i historii novodobých států. Až do doby po skončení druhé světové války však neměla společenství nikdy dlouhého trvání a často se stávalo, že se během jednoho desetiletí navzájem ve spolcích prostrídali přátelé i nepřátelé bez ohledu na výchozí stav. Teprve druhá polovina 20. století byla ve znamení stabilních uskupení. I zde se však staly základy, na kterých byly vybudovány, předznamenáním jejich osudu. Zatímco západní blok, budovaný především na společném hospodářském principu, prokázal relativní stabilitu, východní, založený na principu ideologickém, se po zdoluhavé agonii rozpadl. Překvapivý nebyl ani konec, který byl všeobecně očekáván a mnohdy vymodlen za desetiletí, jako spíše doba, po kterou se udržel. Vynucené zapojení do východního bloku pro nás znamenalo takřka úplnou ztrátu suverenity, politické, kulturní i ekonomické škody, jejichž náprava si vyžádá možná delší dobu, než po kterou jsme byli v područí moskevského Kremlu a jeho výtvoří v podobě RVHP a Varšavské smlouvy. To je však doba, která možná ještě ani nemá nárok na název historie, nebo je v živé pa-měti velmi mladých současníků. Avšak ani při zakládání socialistického tábora nikdo neprohláшал a pravděpodobně neměl ani v úmyslu kohokoli poškodit. Halasné sliby o vzájemné prospěš-

nosti a efektivní dělbě práce však přesto vyústily v ekonomickou katastrofu. Celý systém, i s jeho modelem mezinárodní spolupráce, byl zavržen a skončil na smetišti dějin. Podle některých oprávněně, pro jiné to byla tragédie.

Skončil však doopravdy? Stále je vydávána, čtena a hojně diskutována literatura sci-fi čili vědecko-fantastická. Je brána zvláště u špičkových autorů zcela vážně a s přihlédnutím k výsledkům Julese Verna by mohla být považována za velmi seriózní předpověď budoucnosti. Tato předpověď uvažuje nejen s regionálním nebo kontinentálním propojením, ale zabývá se už výhradně jen celosvětovým společenstvím střídavě bojujícím a spolupracujícím s celým vesmírem, přinejmenším s naší galaxií a jejími tvory.

Snad právě pod vlivem četby vědeckofantastické literatury není našemu národu ponechán žádný oddechový čas, ve kterém bychom mohli v klidu zhodnotit minulost, porozhlédnout se svobodně po světě a na základě poznatků, zkušeností i přání zformulovat svůj program do budoucna. Bez jakéhokoli zastavení jsme hnáni z jednoho neslavného dobrodružství nazvaného mezinárodní spolupráce do druhého. Nám ovšem je nabízena lákavá vidina Evropské unie se všim třeptem a lákadly. Nevadí, že vějíčky jsou velmi podobné lodnímu kufru zrcátek, perle ových hřebínek a skleněné bižuterie, se kterými tak snadno dobývali portugalští a španělští mořeplavci nové kontinenty.

Pokud bychom se měli kladně vyjádřit ke vstupu do

další "rady vzájemné hospodářské pomoci" bude nutné si odpovědět nadvě základní otázky:

1) Jak vytvoření EU prospělo zakládajícím zemím a vstup nově přistoupičích, především málo rozvinutým zemím?

2) Co ze vstupu do EU budeme mít my sami?

K první otázce je nejlepší ilustrací postavení Velké Británie. Taje členem Evropského společenství (předchůdce EU) po dvacet let, jako zakládající člen, a ze všech slibovaných výhod pro podnikání a odchod nezůstalo vůbec nic. A nelze je ani nijak prokazatelně doložit. Zato finanční ztráty způsobené odváděním části vybrané daně z přidané hodnoty, jako příspěvku do společné pokladny EU v Bruselu, představuje desítky miliard liber.

Turecko si slibovalo hospodářský vzestup a velmi o vstup do EU usilovalo. Výsledkem je odliv tisíců Turků do Spolkové republiky Německo, kde jim zůstalo původní postavení gastarbeitru a uklízeček. Postavení ekonomické i společenské na úrovni popelářů. Jak dlouho bude trvat, než se tohoto cejchu zbaví?

Rakousko, ze země nyní usilujících o vstup do EU, si svoje postavení po trpkých zkušenostech pojišuje uje vypracováním zákazu pro německé občany (zakládající členy EU) kupovat nemovitosti, zvláště domy v Alpách, pro příští desetiletí. To bylo také Rakousku přislíbeno.

Odpovědi na druhou otázku můžeme odvodit z výše uvedených řádek.

Jestliže odhlédneme od všech politických a kulturních důsledků, stačí jen jedna jediná konkrétní věc. Představte si, že by se České republice dostalo té cti a mohla vstoupit díky poniženým a ponižujícím prosbám české vlády do EU.

Vstupné by představovalo pravidelné odvody do Bruselu a z těchto by mohla být financována pomoc pro chudší země např. Španělsko, Portugalsko, Irsko apod. Nelze předpokládat, že by pomoc pro malou Českou republiku převyšovala odvodní povinnost.

Česká koruna není plně směnitelná a byla natolik podhodnocena, že se Němcům a Rakušanům vyplatí jezdit za hranice na snídani i večeri a zároveň plnit nádrže automobilů. Budeme potom schopni zabránit zběsilému výprodeji a zůstane nám vůbec země pod nohama?

Trasy kamióňů jsou vzhledem k neexistenci kontrol zatížení a dálničních poplatků výhodnější než v sousedních zemích a naše životní prostředí je ničeno na úkor Rakouska.

Žádný nacionalismus, žádný euroskeptismus, ale obava o osud našeho národa nás vede ke vznesení zcela nekompromisního požadavku. Okamžitě přerušit veškerá jednání o vstupu do EU, včetně odvolání vládou svévolně podané přihlášky. A to vše nejméně do roku 2010, pokud nebude do té doby vybudována ekonomicky i politicky silná Česká republika, která by mohla tuto otázku otevřít jako zcela rovnocenný partner Evropské unie.

PhDr. Miroslav Sládek

Proč je po každé změně režimu nutné do čela země postavit lumpy?

Proč CIA nebo ještě lépe NSA neproverí lépe osoby, které chce Bílý dům dosadit do čela těchto zemí

V rámci globální dominance USA bude k podobným změnám jako je ta nynější v Iráku docházet pravděpodobně velmi často. OSN bezpohlavni a nemohoucí pořádat peněz má 140 členských zemí a v mnoha z nich právě demokratické režimy nepanují. Je tedy nasnadě, že Washington upře svůj orlí zrak i na další země a nemusí to být nutně právě Sýrie, Somálsko nebo Severní Korea. Mnohé z těchto zemí by změna jistě prospěla. Jedinou připomínku je však nutno vznést. Proč CIA nebo ještě lépe NSA neproverí lépe osoby, které chce Bílý dům dosadit do čela těchto zemí. Prospělo by celému světu a především občanům postižených zemí, kdyby jim revoluce, od sametové až po bombardovací a obrněnou, přinesly něco lepšího než zloděje, podvodníky, úchyláky a jinou sběr, jako je tomu podle následujících řádek dnes v Iráku.

Vůdce exilového Iráckého národního kongresu (INC) Ahmad Šalábí, jenž by mohl stanout v čele nové vlády v Bagdádu, má silnou podporu nezanedbatelné části americké administrativy. V Jordánsku byl však odsouzen v nepřítomnosti ke dvadecetiletému vězení pro údajný bankovní podvod. Úřady v Ammánu po něm požadovaly navrácení třiceti milionů dolarů.

V uplynulých týdnech se část jordánských úřadů a někteří bývalí bankovní makléři rozhodli vrátit se znovu k celému případu a poskytnout tisku řadu zajímavých dokumentů.

Ty vykrešlují Šalábího jako muže, který se často pohyboval naráz na zákonnosti. Jako člověka, jenž neustále překračoval limity stanovené pro bankovní úvěry jordánskými úřady a který si ze zaměstnanců bankovních domů dělal peněžní kuryry cestující letadly s mi-

lionovými částkami v šecích, aby urychlili každodenní clearing.

Ahmad Šalábí vystudoval massachusettský Institut technologie a Chicagskou univerzitu, kde získal doktorát. V roce 1978 založil v Ammánu bankovní dům Petra nazvaný po proslulém starozákonním městě, k jehož ruinám na jihu Jordánska jezdí každoročně státi-se turistů.

O dva roky později se Petra stala druhou nejsilnější bankou v Jordánsku. Po bankovní krizi, kterou země prodělala na konci osmdesátých let, se do problémů zničehonic dostalo také finanční impérium rodiny Šalábíů.

Když král Husajn v roce 1989 pověřil někdejšího ředitele centrální banky Muhammeda Saída Nabulsiho, aby se pokusil stabilizovat jordánskou měnu, Nabusi přikázal všem finančním domům v zemi, aby do ústřední banky převedly třetinu svých dolarových účtů. Šalábího banka měla na dané konto vyplatit pětadesát milionů dolarů. K ničemu takovému ale nedošlo, protože bankovnímu ústavu se zoufale nedostávalo likvidity.

Armmánské úřady proto nařídily na konci roku v Petře audit, který zjistil, že banka vykazuje ztrátu ve výši dvou set šedesáti osmi milionů dolarů. To byl však již Ahmad Šalábí dáváno zahraničními zeměmi.

Soudní vyšetřování odhalilo, že Šalábí tajně převáděl z Petry do zahraničí milionové sumy, s jejichž pomocí kryl ztráty, jež rodinné impérium utrpělo v jiných zemích.

Šalábí se od té doby v Jordánsku neukázal. Tvrdí, že nemá ani v nejmenším úmysl se do země vrátit. Com

Půl století trpkého jubilea

*Čas a život zase pádí. Nyní euroglobálním zítřkům vstříc
Jaké ty budou?*

Psal se květen 1953. Existovaly již náznaky a nevěřící obyvatelstvo bylo vehementně přesvědčováno vedoucí stranou společnosti o pevnosti naší měny, bohatě podložené budovatelskými úspěchy, což nám západ tolik závidí. Zatímco stranické kádry věděly, jak si svůj majetek včas zajistit, dělnický prezident Zápotocký v rozhlasovém projevu v sobotu 30. května přesvědčoval národ, že se nic dít nebude, když na Hradě ujistil delegaci pracujících z vysočanské ČKD, a jdou klidně spát, vždy to jsou jen pomluvy nepřátel socialismu, kteří se neštítí ničeho.

Týž den v 17 hodin oznámil čsl. Rozhlas měnovou reformu, platnou od půlnoci prvního června. Mimochoodem, měl jsem doma třiapůltisíce, připravených pro objednaného malíře, ale ten jako na potvoru omarodil (dostal dobrý čich) a já byl zas bláhově přesvědčen, že těch pár šupů hravě na tři osoby vyměním. Ale chyba lávky: na osobu se měnilo pouze 300 Kč, v poměru 5:1, tj. 60 Kč v nových na hlavu, zbylé peníze 25 nebo 50 ku jedné. U výměny si přítomný esenbák k naší dcerce i zavtipkoval: no podívej, jak krásná a úplně nová ti dáváme za ty vaše ušmudlané.

Po pěti letech krutého teroru proti odpůrcům totality, počítala všemocná strana s hladkým průběhem reformy. Přesto došlo k protestním akcím na Kladně, Karvi-

né a dalších městech. Nejostřejší demonstrace vypukly v Plzni, kde byly škodovákům zálohy na mzdy vyplaceny úmyslně dříve. Rodná strana za pomoci milic, esenbáků, verkšucáků a lidové armády vzpouru potlačila a mnoho demonstrantů putovalo do vězení. U lidí labilních povah docházelo k tragédiím. V továrně, kde jsem pracoval, si zavolali na kobereček strážného a kárali ho, že se nechová jako straník, ale ještě pobuřuje lidi, cožpak nechápe, že peníze odevzdal na posílení tábora míru, načež on se před zraky zděšených i oknem prchajících soudruhů, ze služební pistole zastřelil. Nebo předseda MNV si vzal život, když před reformou prodal dům. Moji sestru nepustili esenbáci na ranní procházku do pražské Stromovky, museli nejdřív vyčistit kmeny od zoufalců.

Ovšem život se nezastaví a tak plynul dál v nerozborné jednotě, světlejším zítřkům vstříc.

Od těch dob se časy změnilly a s nimi i metody, jak rychle zbohatnout, druhé okrást a většinou beztrzně. A komu je ta možnost dána, ten se stal mistrem ve výžirce poloprázdné státní kasy, aniž to komu vadí a naopak se tomu tleská (viz. politické harašení).

Čas a život zase pádí. Nyní euroglobálním zítřkům vstříc. Jaké ty budou? My staří ne, ale mladá generace lidstva v nich bude žít.

Josef Zikmund

Pohled z druhé strany

Nebezpečí spočívá třeba ve schopnostech vytvářet High-Tech (Rusko) nebo například v rychlém růstu počtu obyvatel, což souvisí s potenciálně rychlým růstem spotřeby zdrojů (Čína), ekonomické nebo ideologické nekonformity a nepodříditelnosti (Jugoslávie), nemožnosti vykonávat politický, finančněekonomický, technologický, informační, vojenský dozor apod. Pokud se podaří dosáhnout rozložení státu zevnitř bez výrazného vnějšího nátlaku dobře. Pokud se tyto metody vyčerpaly, nastoupí vojenská rozhodnutí. Vzor Jugoslávie, Irák. Pro nás to dnes, stejně jako předtím, má naprosto stejné důsledky ztráty suverenity, začlenění Ruska do desítky zcela kontrolovaných protektorátů, sloužících zájmům Západu.

Obyvatelstvo bude poměrně rychle sníženo na nutné minimum, jak prohlásila paní Margaret Thatcher, "Ruskou populaci je třeba omezit na 15 milionů lidí, pracujících u vrtných souprav a v dolech". To znamená konec nekontrolované porodnosti. Coby pracovní síla nejsou Rusové pro Ameriku zajímaví. Kontrolovaná degradace národa, rozvrat, drogy, kontrolované mezinárodní spory, vykořisťování národních zvyklostí a naočkování "světových". Minimum medicíny a vzdělání. Historie pouze v americké exportní variantě. Od malička očkování komplexem méněcennosti ze strašné komunistické minulosti a vzpomínkou na podlý americký úder.

Pramen levného sexu a manuálních pracovníků na nebezpečné práce v zamořených, zdraví podlamujících provozech. Hlad a chudoba. Žádné rozmazlování. Nicméně vždy je to stejné jako s lidmi v Etiopii či Somálsku. Nu, mohlo by být i hůř, vždy k tomu jsou pádné důvody. Na rozdíl od Západu, lidé v tuzemsku problém zdrojů nezajímal, protože se všichni celkem rozumně domnívali, že po dobu jejich života jistě vystačí, a potom a už třeba neroste tráva. Celá věc je v tom, že pokud nevyřešíme tento problém v nejbližší budoucnosti, když zdroje vyschnou, už nebude proč. To v USA velmi dobře chápou zejména ti, jejichž úkolem je docílit rozkladů zemí, vojensky nebo nevojensky; v principu je to jedno, podstatný je výsledek.

Samozřejmě je možná i "mírná" varianta dobrovolného a úplného odzbrojení a začlenění Ruska do tohoto systému, ale pravděpodobnost války je podle mého názoru podstatně vyšší. Proč? Protože v nejbližší budoucnosti zatím ještě není možný úplný "dálkový" dozor USA nad Ruskem.

Jak by byl takový "dálkový" dozor možný? Jaký jsme to podivný národ. Nejprve jsme si namlouvali, že všechno jde obstojně. Prý demokracie, trh. Hle, překonáme dětské nemoci kapitalismu a nebudeme se mít hůř než "buržoazii". I když je naše země ozebračená, ale ještě stále volná, i když na kolenou, a dalo by se snadno uvěřit, že to je už úplný konec, že žebřík nikdy nevzlétné, nevzdávejme se naděje na obrození, s tím, že budeme pokojně, beze spěchu a nervování šetřit na rakve sobě a dětem.

Prozatím se po dalších deseti letech nacházíme uprostřed rozbité a na cucky rozervané země a co jiného jsme čekali? Za těch deset let jsme mohli reorganizovat obranu a obnovit alespoň plot na co čekáme? Vždy přece američtí prezidenti mnohokrát proklášovali, že slovanská hrozba musí být jednou provždy odstraněna. Rusko významná země, už třikrát bylo cílem uchazečů o světovládu (Mama, Napoleon, Hitler). Proto Amerika nemůže připustit naši renesanci, ale zatím nás není schopna úplně a definitivně zničit bez přímé agrese, jelikož by za účelem rozkladu nevojenskými způsoby musela kontrolovat nejen naši ekonomiku, ale i všechny základní procesy a instituty v systému.

Ale to nemůže. Celá potíž je v tom, že v každém tak náročném systému probíhá současně spousta procesů, a ne vždy jedním směrem a pod toutéž značkou, a ne vždy podle přání administrativy. Amerika se ještě sama naučila správně řídit tyto procesy ve vlastní zemi, natož v Rusku. Pro vykreslení. Vzpomeňme si na Jugo-slávii. Neočekávané obsazení letiště v Plištině našimi modrými přílbami. Nežádoucí pro všechny pro Američany i pro pana Ivanova.

Zdálo se, že na posledních 154 SS 18 "Lucifer" může Amerika zapomenout a klidně spát, dokonce ani neuznali za potřebné ratifikovat SNV 2 prý, Rusové sami rozřežou své rakety a dají je do šrotu, i bez dohod. Ale najednou se opět vynořila otázka jejich zachování. Námi ratifikovaná smlouva SNV 2 byla opět v tichosti vypovězena. Kvašněm téměř zničená RVSN se znovu reformuje a spojuje do jediné organizace kosmických vojsk, PRO a RVSN. VDV už předtím papírově zrušili náčelníci generálního štábu. Pomaloučku se začalo obnovovat kosmické seskupení a PVO země, i když zatím jen v plánu vlády. Dala o sobě vědět i kaspická flotila při manévrech v Kaspickém moři. Jsou zde smlouvy s Iránem a Irákem, i když se to Američanům nelíbí. Ne všechno hladce vychází podle Čubajse s RAO JES.

Myslím, že každý, pokud se po tom poohlédne, najde spoustu těchto drobných i rozsáhlejších "dynamických procesů". Úspěchy jsou samozřejmě spíše tužbami než skutečností, ale jsou tu síly bránící celkovému nenávratnému zničení. A není zásluhou prezidenta, že tyto

procesy probíhají.

Amerika má čím dál méně času

Proč Amerika už nepokračuje ve snahách o pomalý rozklad Ruska? Protože už není co rozkládat. Prakticky všechno, co bylo možné zničit způsoby, používanými v průběhu posledních 18 let (od příchodu Gorbačova k moci) je zničeno.

Promiňte, že popíchnu a připomenu to, co podle některých v novém Rusku už neexistuje. Dnešní Rusko mi připomíná klasického ruského Váňu, jemuž se v momentě, kdy tančil a zpíval, podařilo poplést hlavu, ošidit, zatáhnout do dluhů, vyprázdnit mu všechno z kapses, dohnat k tomu, že prodal krávu i sekury a přemluvit ho aby spálil svůj štít a zlomil meč. Ale pak přišel ten moment, kdy vystřízlivěl.

Rusko pokračuje v životě a už nehodlá nic rozdávat, ne zdarma. Ani rozpadávat se už nehodlá. Dokonce si i trochu finančně pomohlo kvůli zdražení ropy a poklesu dolaru. Ale Amerika už nemá čas. Pomalu se objevuje Čína v celé své velikosti a pokud se do ní včas nepustí, za nějakých dvacet let už si ji nebude moci dovořit. Také světová krize, pád dolaru nebo zvýšení cen energií může ostře změnit situaci a během několika let zbavit Ameriku velikosti i perspektiv. Ano a Rusko může vstát, probudit se z těžké pitky, vyhnat prodejné a bezmocné úředníky a ty, kdo stojí za touto mocí. V roce 2010-2020 budou ceny za energetická média tak vysoké, že to Rusku otevře vyhlídku dostat v deseti letech svou obranyschopnost na úroveň, zabezpečující ochranu před agresí (po bezpodmínečné výměně moci).

USA proto nemohou nadále vyčkávat a pomalu využívat proces rozkladu Ruska. Jakmile nastane možnost (a ona nastane, protože se na ní pracuje a vkládá hodně sil a prostředků), udělají logický a pro ně životně důležitý krok k ustanovení nového světového pořádku získání přístupu k zdrojům na celém světě. Vzpomeňte na Brzezinského "Kdo ovládne Eurasii, bude ovládat svět." Konečný cíl Ameriky sešrotovat Rusko do několika protektorátů, proměnit Rusy v prach a shrábnout jejich přírodní bohatství. Přistoupí na to Rusko dobrovolně? Může západ čekat na jeho pomalé pohasnutí ještě několik desítek let? Když jste na obě mé otázky odpověděli "ne", znamená to nevyhnutelné silové rozhodnutí problému a zkušenosti desítek zemí, na něž padaly americké bomby, jsou názorným potvrzením. Proč Američané ratifikovali smlouvu SNV 2?

Tato smlouva předpokládala prakticky jednostranné odzbrojení Ruska. Podle ní jsme museli vyhodit do vzduchu 150 raketových sil, zničit všechny naše těžké 10ti hlavicové rakety PC 20 a PC 22, přepracovat systém našich jaderných sil a přetvořit za mnohamiliardových nákladů jejich strukturu tak, aby bylo krajně zranitelné naše letectvo a námořní síly. Američané museli pouze odvolat z bojové pohotovosti 50 raket MX, pozměnit část raket "Minuteman" zmenšením počtu jejich bojových hlavic na jednu a demontované části prostě uskladnili, aby je v případě potřeby mohli kdykoliv vrátit namísto.

Analogicky, část bombardérů B 52 byla částečně "vyložena" a rozebrané rakety přeneseny do skladů. Naše дума pod tlakem Kremlu hlasovala pro ratifikaci této ponižující, nic nepřinášející smlouvy, která de facto znamenala odzbrojení naší země. Proč USA, které neratifikovaly tento dokument, tolik šlo o rakety "Lucifer", proti nimž ani dosud, po celém desetiletí, nemají žádnou obranu?

Opravdu by oželeli půl stovky stárnoucích, značně slabších raket MX? Ano i ne, chystají se je totiž zlikvidovat bez jakýchkoli dohod. Prostě, američtí specialisté jistě znají reálnou životnost našich raket. Na rozdíl od nás nejsou nuceni jít "pod víko" a prodlužovat životnost jedné rakety na úkor druhé, třetí a čtvrté a jsou pevně přesvědčeni o tom, že životnost PC 20 skutečně skončí k roku 2007, a my pak budeme nuceni, teď už bez amerického financování zaručeného smlouvou, utrácet poslední peníze za likvidaci těchto raket. Na vývoj nových raketových prostředků už nezbude. Proto je nutné velmi pozorně naslouchat hlášením našich vojáků o prodleních v dodávkách raket do roku 2010. Zejména "Topolů" na pevné palivo a tvrdě reglementovaných zdrojů pro bojové jaderné hlavice. Pokud americká technologie zahrnuje úplnou demontáž bojových částí, budeme muset naše hlavice de facto znovu vyrobit.

Na rozvalinách globálního systému rovnováhy existovala legenda, vymyšlená Američany, že je možné vybudovat obranu schopnou klást odporná masivnímu atomovému úderu bývalého SSSR projekt "Hvězdných válek". Byl to bluf. Existuje také legenda, udržovaná Ruskou kompradorskou mocí, že americká NPRO (protiraketová obrana) Rusko neohrožuje. A to je další bluf.

Amerika prohlašuje svou NPRO za systém, schopný zachytit pouze jednotlivé rakety (vlastně, zatím tak či tak neexistuje) jakýchsi malých teroristických států (nejednou vlastních mezikontinentální raketu, či jakoby se taková raketa dala jednoduše ukrást, smontovat, oživit, přešifrovat nutné kódy a oklamat bezpečnostní systémy před jejím vypuštěním). A Rusko s jeho

mocným jaderným potenciálem by prý prorazilo tuto obranu jako nic. Zejména bolí, když to slyšíme z úst našich odborníků. Pamatuji si, jak se můj známý raketář jen usmál, když jsem zavedl rozhovor na to, jaké možnosti má americká NPRO k zachycení našich raket.

Včera, dnes a v blízké budoucnosti bude mít důvody se usmívat. Ale když se podívá do popozití, někde k roku 2010 bude se čemu usmívat? Zničený systém globální rovnováhy je systém, zaručující zničení protivníka masivním jaderným úderem. Připomeňme si všechny etapy jeho destabilizace. Vzpomeňme, jak to bylo.

Koncem šedesátých let začala výstavba protiraketové

obranu (PRO) schopné zachycovat útočící balistické bojové hlavice. Nedlouho poté, v roce 1972, byla podepsána smlouva o zákazu PRO. Mezitím byly vyvinuty velmi přesné vícehlavé rakety MX, schopné ničit rakety v silách a velitelské bunkry. Jedna střela byla schopna zničit až deset stanic. Pokud úder zasáhl síla s takovými vícehlavými raketami, bylo de facto možné jednou raketou zničit sto bojových hlavic. Vznikala situace umožňující bezrestný preventivní úder. SSSR na to odpověděl zlepšením systému včasné výstrahy a koncepcí urychleného protíúderu.

Pokračování příště

Relativnost Nobelovy ceny

Hrozba vojenského útoku proti Iráku a jeho následné zrealizování pohnulo i děním na Západním břehu Jordánu. Agresivní a rozpínající entita, o jejíž blízkém vztahu na Spojené státy netřeba se rozepisovat, cynicky využila vraždění Bagdáďanů k prosazení dalších nátlakových akcí na palestinský lid.

Je veřejným tajemstvím, že vrah ze Sabry a Šatily, Ariel Šaron, víc než palestinský lid nenávidí už jen jeho legitimního představitele Jásira Arafata. Za dobu svého premiérování se s ním ani jednou nesešel k mírovým rozhovorům. Prý mu odmítá by jen podat ruku. Není se co divit. Pan prezident Arafat celým svým životem ztělesňuje svědomí Izraele.

Nyní se Izraeli podařilo oktrojovat palestinskému státu nikým nechtěného kolaborantského premiéra Mahmúda Abbáse, který by měl splňovat náročná kritéria páne Šarona. A především pak oslabit vliv nepohodlného Arafata.

Abbás se hned v počátcích svého působení projevil, jak se po něm žádalo. Voje odzbrojit vlastní lid. V chaosu, kdy izraelský voják libovolně míří na hlavy arabských dětí a kdy jediná obrana spočívá v klanové soudržnosti, nápad vpravdě kolaborantský. Za oceá-

nem sespokojeně culíkrvežiznivý Bush, nebo podobné perfidní kroky plně zapadají do jeho svérázného pojetí "války proti terorismu".

Ano, je pravda, že Hizballáh tu a tam stojí za ozbrojenou konfrontací Izraele. Ale také je pravda, že jeho hlavní náplň činnosti nespočívá v teroristických útocích. Pokud na Blízkém východě vyslovíte slovo Hizballáh, většina arabských obyvatel si jej spojí s organizací pomoci. Školy, nemocnice, infrastruktura. Zbytek je až na druhém místě. Tím samozřejmě nechci říci, že bych se partikulárních aktivit Hizballáhu zastával.

Ještě zajímavější otázkou je někdejší udělení Nobelovy ceny míru Jásiru Arafatovi. Když mu švédská komise udělila zmíněnou poctu za jeho účast v mírovém procesu, málokdo očekával, že se rok s roky sejde a na stránkách světového tisku budou nositel Nobelovy ceny nazývaní "terroristou". Buď tedy udělená cena nic neznamená anebo znamená jen když se to hodí. A hlavně u někomu jiného. Pokud si dobře vzpomínám, někdejšímu redaktorovi Republiky bylo v rozsudku speciálně vytknuto, že se svým textem dotkl na cti jiného nositele tohoto vyznamenání. Elliceho Wiesla.... *slx*

... a tak to vidím já

Ideologii malosti podlehl bohužel i T.G. Masaryk, který prohlásil, že můžeme okolním, velkým národům konkurovat spíše v oblasti kultury a duchovního života, než v oblasti ekonomické. Taková téze se velmi snadno přijímá a je zároveň velmi nebezpečná, protože už dopředu omlouvá neúspěchy a poskytuje jim zdůvodnění, dostatečná pro malověrné.

Těchto myšlenek se používá kolem nás skoro denně. Jsme přesvědčováni, že nevidí, kolik našeho majetku skončí ve vlastnictví cizinců, že oni budou rozvíjet ekonomiku a tím nám prospějí. Nečetl jsem nikde návrh smlouvy, která by nám umožnila mít z vytvářeného bohatství nějaký prospěch. Nebo si snad někdo myslí, že si nás zahraniční podnikatelé budou pěstovat jako národ básníků, dramatiků a malířů, my že budeme dodávat výtvořky ducha výměnou za jejich materiální statky? Takové sny mohou vyvolat jen útrpný smích. V rozvinutých zemích je tolik „umělců“, kteří se snaží uplatnit své výtvořky. O jejich kvalitách a velmi malé možnosti se prosadit, by mohl vyprávět leckterý umělec, který okusil emigraci.

Proč bychom nemohli konkurovat ostatním národům, nejen v oblasti duchovní, ale i ekonomické? Proč bychom nemohli ponechat většinu majetku ve vlastnictví našich lidí? To, že jsme konkurence schopní i v určující ekonomické oblasti, jsme přeci již několikrát v minulosti prokázali.

Abychom obstáli, musíme si věřit. Budovat vlastní sebedůvěru, plynoucí především z úcty ke svému národu a své zemi.

V tom nám může být nápomocno i vhodné rozložení našich zájmů, styků a vlivu na všechny vyspělé země. Je naprosto zbytečné hned poté, co jsme se zbavili protektora na Východě se obracet k jedinému protektorovi do Berlína. Rovnoměrné rozložení našich zájmů a kontaktů na další země jen prospěje. Dát možnost porovnávat. Přitom snadno zjistíme, že i jinde jsou kvalitní výrobky, že i jinde se mluví světovými jazyky, že se kultura rozvíjí i v jiných oblastech než v Beyreuthu.

Důležitou složkou povzbuzení nebo spíše znovuvybudování národní sebedůvěry je výboj. Výboj je slovo, které se může zdát v současné době dokonce staromódní. Mohlo by se dokonce zdát, že svět je již rozdělen jednou provždy, že jeho uspořádání nelze měnit. To je ovšem názor, který šíří a podporují jen ty země, které z něho mají prospěch, jednají z pozice nadvlády a mají zájem na zachování daného stavu. Mást může i fakt, že slovo výboj je v našem vědomí takřka výlučně spjata s pojmy válka a dobývání cizích území silou. To je však již překonaný výklad slova výboj a v naší mysli přetrvává jen proto, že celé generace byly takto vychovávány. Vždyť dobývat lze i jinak než ozbrojenou mocí. Připravovat se na výboje lze i jinak než podporou zbrojní výroby. Expanzi lze provádět prostřednictvím jazyka, kultury, náboženství, ekonomiky.

Dobývat území a porobit si národy lze dnes nejsnadněji právě ekonomicky. Proč bychom my museli být v roli ustupujících a připravujících se na svoji porobu. Námitky, že jsme v těžké pozici, a co by to vyžadovalo velkého úsilí, lehkou vyvrátí odkaz na osud přístřích generací.

Analýza 17. listopadu 1989 -Převrat 17.11.1989

Zpráva komise FS pro vyšetřování událostí 17. 11. 1989 byla prohlášena za utajenou a nebyla zveřejněna. Důsledky šetření se promítly do odsouzení několika bezvýznamných policistů k několikaletým trestům. Vyšetřování bylo zaměřeno pouze na násilnost na Národní třídě, bylo zmanipulováno a záměrně se vyhýbalo vyšetření politického pozadí převratu. Podobný osud postihl Nezávislou vyšetřovací skupinu studentů, která vznikla jako reakce na evidentní manipulování vyšetřovací komise FS.

Důsledkem tohoto stavu věci byly rychle a všeobecně se rozšířivší pochybnosti o nejspíše legendě sametové revoluce, jak ji dosud urputně hlásá prezident a vláda Charty 77. Prezident rovněž nedodržel svůj veřejně daný slib, že budou zveřejněny všechny záznamy o jednání s Adamcovou vládou a následně jednání tzv. rozhodujících politických sil (dodnes není známo, kdo je tímto pojmem označen).

S odstupem měsíců se však stalo zřejmým, že masakr na Národní třídě byl předem připraven a že byl koncipován jako signál k zahájení převratu. Po něm byla iniciativně okamžitě předána Chartě 77 to dokazuje, že v přípravách existovala spolupráce (mimo mnoha dalších důkazů). Charta převzala iniciativu rozšířením sdělení sl. Dlážské o smrti studenta, které se ukázalo být desinformací. Tento kritický bod spojení Charty 77 a zasvěcené části ÚV KSČ nebyl dosud objasněn a tvoří jedno z ústředních politických tajemství.

Když byly tyto pochybnosti občanů spolehlivě zaregistrovány, natočila BBC pořad o událostech 17.11.1989 v němž je legenda konigována a výus uje v tvrzení, že to byl nepodařený vnitrostranícký převrat, který měl pouze odstranit Jakešovo vedení, ale který se vymkl z rukou. Na základě této predikce vystoupil jeden z předních mužů Charty Jiří Ruml s požadavkem, aby vyšetřování 17. listopadu bylo obnoveno. Nebezpečí, které v sobě takový požadavek skrývá spočívá v tom, že komise bude sestavena opět z lidí Charty 77, kteří budou dokazovat tvrzení pořadu BBC, které je pokládáno za přijatelnou politickou verzi, korigující nesmyslnou báčorku o sametové revoluci. Stejným cílem však bude zakrytí každého spojení Charty s komunisty a kontinuity komunistické vlády Chartě stále vyhovuje být považována za něco jiného, než čím ve skutečnosti je.

Je nepochybné, že kdyby byly zveřejněna pravda, Havel a jeho vláda Charty 77 by musela padnout. To je však nepřijatelné pro zahraniční sponzory, kteří Chartu vypracovávali 13 let a nemají za ní přijatelnou náhradu, se kterou by mohli souhlasit také Rusové. Vláda Havlovy Charty musí být tedy udržena. Z provedené analýzy lze vybrat skutečnosti, které chronologicky seřazeny, poskytují následující sled událostí: poradce prezidenta USA John Whitehead na podzim 1988 po své 12ti denní cestě po Východní Evropě shledal, že politická situace dovoluje zahájení příprav k převratu. Pro Československo (Chartu 77) to znamenalo pokyn k vystoupení ze sebe samé a její členové postupně založili řadu skupin, nazývajících se nezávislými iniciativami: SPUSA (Společnost přátel USA, HOS (Hnutí za občanskou svobodu), DI (Demokratickou iniciativu), Obroda (svaz bývalých komunistů z r. 1968), atd. Všechny tyto skupiny pracovaly pod vedením Charty 77. Cílem bylo vyvolání dojmů početního zvětšení opozice vůči vládě, i když to byl dojem pouze optický, ale potřebný pro zahraniční propagandu.

Politicky nosnou byla pouze Obroda. V ÚV KSČ byla vytvořena skupina Urbánek-Mohorita, která byla Hegebartem pověřena jednáním s Obrodou. Účelem byla spolupráce na kompromitaci Jakeše a jeho odchod z vlády. Hegebart byl v této činnosti řízen KGB. Byl natočen film z Jakešova kompromitujícího vystoupení v západočeském kraji, KGB rozmnožila jeho videokazety a v zahraničí se prodávaly za 20,DM. Současně prováděl Hegebart izolaci Jakeše, který nebyl zasvěcen do událostí, aby byl v případě zahájení operace eliminován nežádoucí zásah. Hegebart byl rovněž rozhodujícím mužem, který v červenci a srpnu 1989 řídil stanovisko ÚV a vlády k exodu východních Němců ze západoněmeckého velvyslanectví. V rámci spolupráce Hegebart Obroda vycestoval Jiří Hájek těsně před převratem do Rakouska k projednání některých podrobností, souvisejících datem technikou převratu. Den 17. 11. Byl zvolen jako nejvhodnější vzhledem k tomu, že je Mezinárodním svátkem studentstva a zaručuje tedy mezinárodní odezvu, a dále proto, že to byl poslední termín s aspirací na mezinárodní odezvu před schůzkou Gorbačov Bush na Maltě, kde měl být pro-

jednán další postup velmocí při řízení sjednocování Německa, což předpokládalo také politickou změnu v Československu.

Ze zprávy, zveřejněné Nezávislou vyšetřovací skupinou studentů je dostatečně známo, jak bylo zmanipulováno jednání Pražské vysokoškolské rady za účasti Vasilu Mohority k přípravě manifestace. Ke skutečnosti, které jsou už veřejně známy o průběhu masakru na Národní třídě, lze připojit:

- a) přibližně 2 hodiny před příchodem průvodu na Národní třídu byl zastaven provoz tramvají v obou směrech. Dopravní podnik tedy musel dostat takový příkaz už asi 3 hodiny před tím. Současně byla Národní třída téměř vyklizena (liduprázdna).
- b) Pohotovostní oddíly SNB byly v pohotovosti v Mikulánské ulici a v Konviktské už 3 hodiny před příchodem průvodu na Národní třídu.
- c) Asi 1 hodinu před příchodem průvodu byly uzamčeny všechny domovní dveře všech domů od Perštýna až k Národnímu divadlu.
- d) Zásahová četa ÚRNA (Útvar rychlého nasazení), která byla ve 3. Pohotovostním sledu (její členové byli doma u rodin, ale museli být k dispozici u telefonu), dostali v 10,30 hod. telefonický rozkaz k okamžitému návratu do útvaru (tedy 8 hodin před nasazením), tj. asi 4 hodiny před zahájením manifestace. Po příchodu k útvaru jim byla nařízena pohotovost. Když četa nastoupila v maskovacích uniformách a maskovacích čepicích, byl jim vydán rozkaz k nasazení červených baretů, které jsou součástí vycházkové uniformy V 11,30 hod. byla četa převezena autobusem do Bartolomějské ulice k soustředění. Od 13,45 probíhala jejich instruktáž třemi důstojníky StB v civilu o jejich zákroku u Národního divadla tedy v době, kdy manifestace začínala ve vzdálenosti asi 3 km. Zásahové čety byly na zvětšeném obraze podobně vloženy uzavěr u Národního divadla včetně nasazení automobilů se zbraněmi. Byla instruována, že důstojníci StB jim budou ukazovat vytypované osoby v průvodu, které jsou pak povinni vytáhnout a zadržet.
- ÚRNA je cvičena pro bleskovou akci, nikoli pro pořádkovou policejní službu. Plk. Bečvář, který vydal

rozkaz k jejich nasazení, musel vědět jak tato složka bude reagovat, musel rovněž vědět, že její nasazení je neadekvátní, protože podle zákona a vnitřních předpisů FMV je ÚRNA nasazována pouze při bezprostředním ohrožení životů, při organizovaném a ozbrojeném odporu. Nic takového se na Národní třídě nedalo očekávat. Plk. Bečvář byl do funkce dosazen právě Hegebartem a je pravděpodobné, že protipředpisový rozkaz k nasazení ÚRNA nevydal z vlastního rozhodnutí. Zde kdesi mohou spočívat příčiny, proč se zastřelil.

e) V odpoledních hodinách 17.11.1989 opustilo Prahu celé vedení Charty 77 včetně rodin. V Praze zůstali pouze Uhl, Benda, Němcová. Patrně existovalo jisté nebezpečí jejich pozatýkáni v případě, že by se Hegebartovi nepodařilo okamžitě paralyzovat akce a rozhodnutí většiny vedoucích ÚV KSČ a FMV, kteří nebyli do charakteru operace zasvěceni. Chartisté se však všichni vrátili už v sobotu v poledne zpět do Prahy. V té době a během neděle se Hegebartovi podařilo definitivně odstranit nebezpečí zákroku Lidových milicí, které Jakeš mobilizoval.

Cílem operace nebylo pouze odstranění Jakeše, ale ústup komunistů do předem připravených pozic, jejichž dislokace a krytí bylo předmětem dojednání s Obrodou od ledna 1989. Od téže doby (po zatčení Václava Havla) byli Hegebartem mobilizováni herci, zpěváci aj. k podpisovému akcím za jeho propuštění. Všichni iniciátoři byli komunisté.

Zeseznamu studentů, kteří připravovali manifestaci a později se chopili organizování studentstva vyplývá, že jde výlučně o děti prominentů. 86% těchto studentů mělo rodiče ve vysokých funkcích v KSČ, FMV, diplomatických službách, v kategorii generálních ředitelů, vysokoškolských profesorů atd. Existují důkazy o instruování těchto dětí jejich rodiči. Existují rovněž důkazy o tom, že už od června 1989 byla vypracována hesla, jako "Nejsme jako oni", "Nechceme násilí", atd. a formy jejich uplatňování při demonstracích tak, aby nedošlo k fyzickému napadení komunistů (to byla jedna z podmínek dohody o předání moci) a záruky za ni převzali sami komunisté prostřednictvím studentů a Občanského fóra.

Pokračování příště

... a tak to vidím já

To máme svoji vlastní zemi, která přežila tolik diktatur, a přesto zůstala v našich rukách, vyprodat? Co potom předáme našim potomkům?

Buď se dáme na cestu politické, kulturní a ekonomické expanze, nebo zahyneme. Začít ale musíme ihned a doma. Vrátit naši zemi našim lidem. Udělat naše občany pány této země, která byla, je a bude jen naše.

Z pevného zájmu národa a vlasti potom můžeme neprodleně zahájit výboje ve všech oblastech a také všemi směry. Na zahájení nové expanzivní politiky je právě nyní nejpříhodnější období. Stav zlomu, změn a je provázející nejasnosti je optimální. Obdobná situace se již v blízké budoucnosti nebude opakovat.

Motta k jedontlivým úvahám mají svůj původ v knize Prorok jejímž autorem je:

DŽUBRÁN CHALÍL DŽUBRÁNA

Narodil se v r. 1883 v Libanonu ve vesnici Bišraj. V r. 1895 se celá rodina přestěhovala do USA - Bostonu, kde se Džubrán věnoval studiu a umění.

V Bejrútu studoval arabštinu Al-Hikma. Často cestoval do Paříže, kde studoval kreslení. V r. 1918 začal publikovat v Anglii. V r. 1920 se stal členem kulturního svazku ARRABITA AL-KALAMIA.

V tísňivé době po návratu do Ameriky napsal arabsky Damma Wa Ibtisámát (Slička a úsměv), Al-Adžimila Al-Mukassara (Zlomená křídla) a Al-Arwák Al-Mutamarrida (Vzbouřená duše).

Po pobytu v Anglii začal psát knihy anglicky. V tomto jazyce také napsal svoje nejlepší díla, jež byla později přeložena i do arabštiny. Hluboký náboženský cit poznal výrazně jeho dílo Prorok (An-Nabí) a další knihy. Je to bezpochyby spisovatel s hlubokým filosofickým fundamentem.

Zemřel roku 1931 na TBC.

Díla: Zlomená křídla, Vzbouřená duše, Prorok, Ježíš syn člověka, Blázen, Děťství, Písek a pění, Bohové země, Důvěrné rozhovory duchů, Nevěsty stepí, Průvod, Slička a úsměv.

ELEKTRICKÉ MOTORKY

... za bezkonkurenční ceny u ČR

Velké el. motorky do 40 kg. od 3 do 8 let, rozměry až 140x66x90cm. Světla, přední i zadní blinkry, klakson, ovládání jízdy ručním plynem! V nabídce máme 3 modely (různá barevná provedení). Malá policejní motorka již za 1790 Kč.

Ceny vč. baterie, nabíječky!

5490,-

5490,-

4490,-

1790,-

Pafaas

tel. 608 322 323
Dr. M. Horákové 10/74
Liberec (100 m za spalovnu)
... ke každému nákupu dárek!
www.pafaas.regin.cz

Oznámení

Pracovní porady pro kraj Vysočina, Jihočeský, Pardubický a Hradecký
Každou poslední sobotu v měsíci se koná na sekretariátě v Havlíčkově Brodě, Dolní 149 od 14,00 hod. pracovní porada pro vyševedené kraje.
Účast všech členů a zástupců krajů nutná!

Schůze MO Praha se koná každé první úterý v měsíci, jako tradičně ve středisku v Navrátilově ulici, Praha 1

Oznámení MO RMS Příbram

Pro naše členy a příznivce pořádáme pravidelné schůze, které se konají vždy první úterý v měsíci od 16 hodin. Místem konání je salonek restaurace Na Březových horách v Příbrami. Blíží informace na telefonu 318 632 937, mobilní telefon 721 506 708 nebo písemně na adresu Jaroslav Dupák, Brodská 100, 261 01 Příbram VIII.

MO Ostrava oznamuje, že dne 13.července 2003 proběhne členská schůze v malém sále restaurace BABYION (Bohumínská ul.). Účast všech členů nutná. Předseda MO Ostrava Ivan Baier.

V květnu a červnu tohoto roku bude z důvodu rekonstrukce uzavřen sekretariát naší strany v Praze. V období těchto dvou měsíců se obračete na ostatní sekretariáty. Po skončení rekonstrukce bude od 1. 7. 2003 sekretariát opět v obvyklém provozu. Aktivity pražské organizace nejsou touto rekonstrukcí nijak dotčeny.

Zdeněk Krampera